

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 54/05-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. marca 2005 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Františka Markoša, bytom B., a Františka Bartala, bytom B., ktorou namietajú porušenie svojich základných práv zaručených v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 66/02, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Františka Markoša a Františka Bartala **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. marca 2005 doručená sťažnosť JUDr. Františka Markoša, bytom B., a Františka Bartala, bytom B. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 66/02.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností vyplynulo, že sťažovatelia (ako aj JUDr. Š. V. a B. V.) podali 3. apríla 2002 na okresnom súde žalobný návrh „*o určenie neplatnosti zmlúv a náhradu škody s prísl.*“ proti Slovenskej republike - Úradu vlády

Slovenskej republiky, Ministerstvu financií Slovenskej republiky a Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, v ktorom sa domáhali náhrady škody, ktorá im mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom ústredných orgánov štátu, resp. im podriadených útvarov voči tzv. nebankovým subjektom.

Okresný súd uvedenú žalobu sťažovateľov rozsudkom z 1. apríla 2004 č. k. 9 C 66/02-71 zamietol. Sťažovatelia podali proti tomuto rozsudku 18. mája 2004 odvolanie a domáhali sa zrušenia napadnutého rozhodnutia a vrátenia veci okresnému súdu na „*doplnenie dokazovania*“. Krajský súd v Bratislave však rozhodnutím sp. zn. 9 Co 220/04 z 10. marca 2005 potvrdil „*zamietajúci rozsudok prvostupňového súdu*“ a náhradu trov konania sťažovateľom nepriznal. Na toto rozhodnutie krajského súdu sťažovatelia reagovali tak, že „*vo veci podáme dovolanie na Najvyšší súd Slovenskej republiky*“.

Sťažovatelia poukazujú na to, že od rozhodnutia ústavného súdu z 10. júna 2004 č. k. III. ÚS 73/04-9, ktorým bola ich sťažnosť odmietnutá pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, nastali nové skutočnosti, namietali porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 66/02.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov (...).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom pre odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (*mutatis mutandis* I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 34/99, II. ÚS 32/00, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, IV. ÚS 37/02, III. ÚS 109/03) sa ochrana základnému právu vrátane základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte trvalo. Ak

v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Vychádza pri tom z toho, že účelom práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (pozri napr. I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 19/00).

Sťažovatelia v sťažnosti, ktorá bola ústavnému súdu doručená 16. marca 2005, namietali porušenie ich základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 66/02. Z obsahu sťažnosti jednoznačne vyplýva, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu tvrdené porušovanie označeného základného práva sťažovateľov na okresnom súde už netrvalo. Sťažovatelia totiž už vo svojej sťažnosti okrem iného výslovne uviedli, že: *„Odvolanie žalobcov zo dňa 18. 05 2004 proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I z 1. apríla 2004 č. k. 9 C 66/02-71 (...) krajský súd potvrdzuje zamietajúci rozsudok prvostupňového súdu (...). „Na obsah rozsudku krajského súdu sme reagovali tak, že vo veci podáme dovolanie na Najvyšší súd SR“.* Z týchto sťažovateľmi výslovne uvedených tvrdení vyplýva, že konanie, v ktorom malo dochádzať k zbytočným prietahom, bolo už skončené najneskôr 1. apríla 2004.

Tento skutkový stav, ktorého relevantnosť nemal ústavný súd dôvod spochybňovať, bol základom pre záver ústavného súdu, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená. Z toho dôvodu ústavný súd sťažnosť odmietol už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pričom prihliadol aj na to, že sťažovatelia síce uviedli, že vo veci *„nastali nové skutočnosti“*; zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 220/04 na Krajskom súde v Bratislave však nenamietali.

Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2005